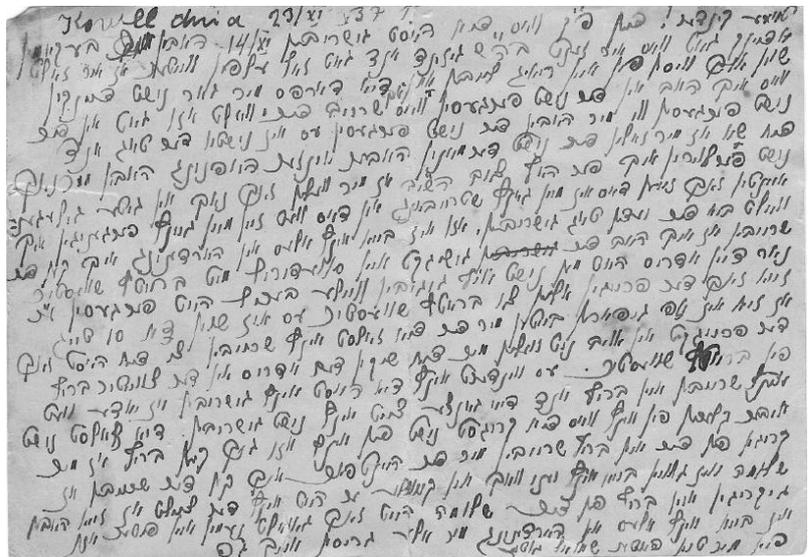
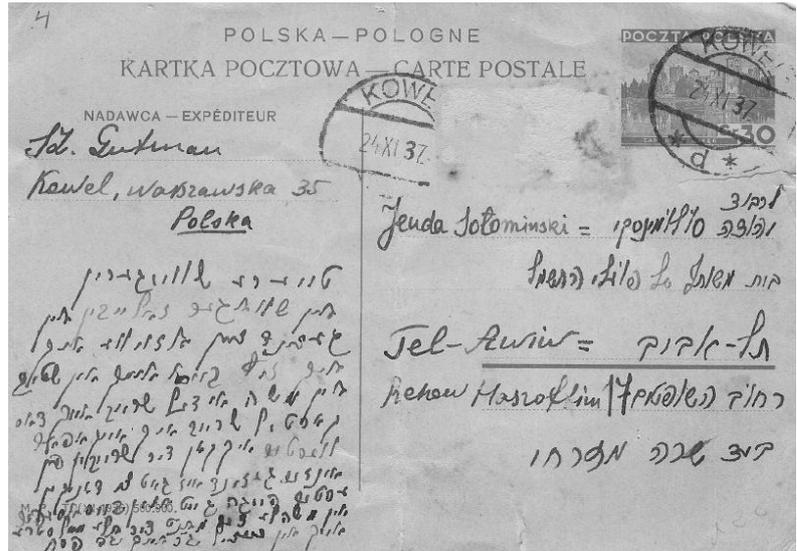

גלויה מ-1937. קובל עדיין פולנית.
נשלח מהנותו של שמואל גוטמן, וורשבסקה 35, קובל

קובל, ה-37/12/29
 ילדים יקרים!

הגלויה שכתבת ב-14/11/37 התקבלה אצלנו. תודה לאל שאתם בה"ש (ברוך השם) בריאים ויעזור האל שגם אתם כבר תדעו חיים שקטים אמון (הדברים נכתבים בימי מאורעות תרצ"ו-תרצ"ח בארץ ישראל). אינך צריכה כלל להודות לי על כך שלא שכחתי ממך ושאתי כותב לך. לו רק יזכור אתכם האל כפי שאנחנו לא שוכחים מכם. לא עוברים יום או שעה, שאיננו מזכירים אתכם. אבל טרם איבדנו את תקוותנו (לראותכם שוב). אני שוטח את תקוותי להשייב (להשם יתברך) שאנחנו עוד נראה בניסבות טובות. זוהי כל שאיפתי וזאת תהיה הנאתי המלאה. הייתי רוצה לכתוב לך כל יום. בדרך כלל אצלנו הכל בסדר. אני יכול לכתוב לך, כי שלחתי לך סוודריל על ידי אחותו של ברייט, אבל לא מסרנו לה את כתובתך, כי בערל שכח (למסור אותה), עייב (על כך) ראי לשאול בעצמך אם אחותו של ברייט (כבר הגיעה ארצה). עברו כבר עשרה ימים מאז שנשעה. אנחנו מבקשים ממך שתכתבי לנו, האם כבר התקשרת אליהם ואם לא, נשלח מכאן את הכתובת (שלך) במכתב הבא לאחותו של ברייט. מפליא אותנו שכתבת לנו, כי יהודה יכתוב לנו מכתב, לאחר שכל הזמן הוא לא כתב לנו מאומה. אל לך לדאוג לנו אם אינך מקבלת מאיתנו מכתב כה מהר. כאשר אנחנו מקבלים מכתב ממך, אנחנו כותבים תשובה. אני יכול לכתוב לך, כי שלומה היה אצלנו בקובל בשבוע שעבר. הוא סיפר לנו, כי הם קיבלו מכתב ממך. שלומה רצה לקחת (לקנות) לו פרווה. בכלל אצלנו הכל בסדר. אנחנו דורשים בשלומכם גיי"כ (גם כך) ממני, אביך שמואל גוטמן.

בצידה השני של הגלויה מוסיף גיטה של שרה:
 גיטי וגייסי היקרים, שתחיו ושתהיו בריאים.

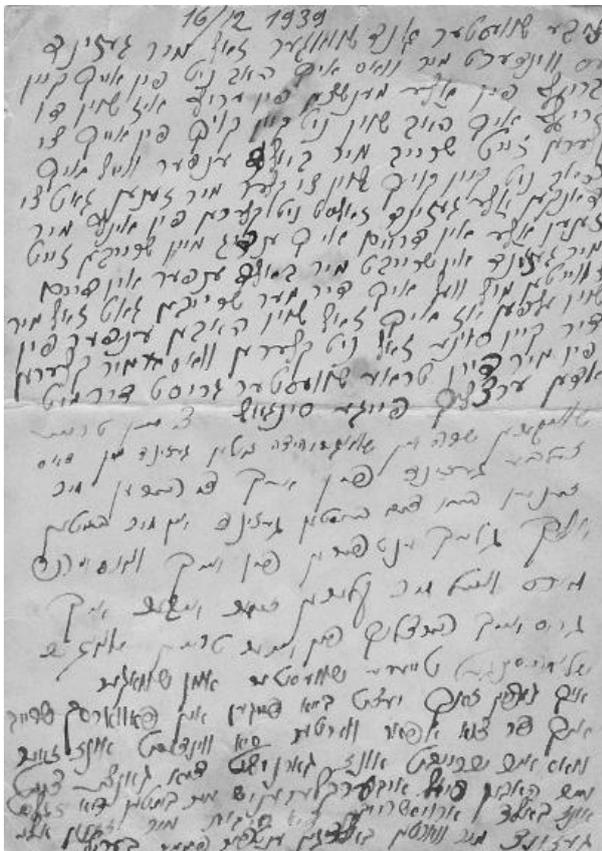
היות ואני יושב אצלכם בבית עם משה אידל אני כותב לכם בגלויה הזאת מספר מילים. אני יכול לכתוב לך שלגבי בריאותנו, תודה לאל. עסטער (אסתר) פיגה הולכת בעצמה ומשהילע מזכיר אותך כל פעם, שרה (כמה מלים מטושטשות) אני דורש בשלומכם

פסח

הגלויה נשלחה בדצמבר 1939, לאחר שמזרח פולין (והלין, קובל) סופחה לברית המועצות, לפי הסכם עם הנאצים, לאחר כיבוש פולין על ידי הצבא הגרמני.

16/12 1939

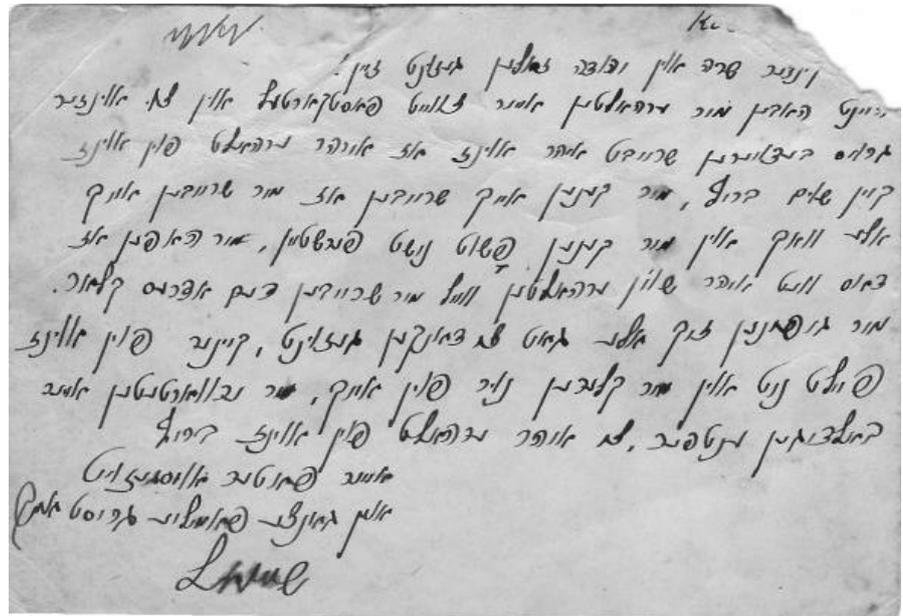

אחותי וגיסי האהובים, שתהיו לי בריאים. מפליא אותי שאין לי מכם כל מכתב. מכל האנשים מהארץ כבר יש מכתבים (כאן). כבר אין לי כוח מרוב דאגות לכם. ראו לכתוב לי תשובה מייד, כי כבר אין לי כוח לדאגות. אנחנו, תודה לאל, כולנו בריאים. אל תדאגו לנו. כולנו בבית. אני מסיימת את כתיבתי. היו לי בריאים וכיתבו לי תשובה מייד. בפעם הבאה אכתוב יותר. שרק יעזור לי האל, שכבר תהיה לי תשובה ממך. אפילו שונא שלנו שלא ידאג כמו שאנחנו דואגים. ממני אחותך הנאמנה, הדורשת בשלומכם ובשלום יהודה בלבביות. פייגע סינגאל

לגיסתי הנאמנה שרה וגיסי יהודה. (אנחנו) בבריאות טובה ומקווים לשמוע על אותה בריאות מכם. אנחנו בבריאות הכי טובה ואנחנו מבקשים מכם לענות מייד מה נשמע אצלכם, כי אנחנו דואגים מאוד. אני דורש בשלומכם בלבביות. מגיסכם הנאמן שלומה סינגאל.

אחות וגיס יקרים אני נמצא עכשיו אצל פייגע בפאוארסק ומוסיף כמה מילים. מפליא אותנו מאוד מה שאתם לא כותבים לנו מאומה כל הזמן. יש לנו הרבה דאגה. אנחנו מבקשים שאת תכתבי לנו מייד את הסיבות לכך. כולנו בריאים וממתינים לתשובה מיידית. ממני בעריל

הגלויה קרועה בשוליים ולכן התאריך חסר. עם זאת, כתובת השולח כתובה ברוסית ונאמר בה בבירור, שהיא בברית המועצות, ברור, איפה, שהגלויה נכתבה אחרי פלישת הגרמנים לפולין בספטמבר 1939, כאשר קובל עברה לשלטון בריה"מ עד פלישת הגרמנים לבריה"מ ביוני 1941.

הכתובת על הגלויה היא:

ססס"ר

מדינת אוקראינה

קובל

חנות רחוב לנין 35

בית רחוב פילארצקאיה 6

לילדי שרה והיהודה, שיהיו בריאים!
היום קיבלנו משניכם את הגלויה ששלחתם. למרבה צערנו אתם כותבים לנו כי אינכם מקבלים מאיתנו כל מכתב. אנחנו יכולים לכתוב לכם כי אנחנו כותבים לכם כל שבוע ופשוט איננו יכולים להבין (מדוע אינכם מקבלים את המכתבים הללו). אנחנו מקווים כי בינתיים כבר קיבלתם, מאחר שאנחנו כותבים את הכתובת ברורה. כולנו תודה לאל בריאים. איש מאיתנו אינו חסר מאומה ואנחנו רק חושבים עליהם. אנחנו מצפים לתשובתכם המיידית, האם אתם מקבלים מכתבים מאיתנו.
אביכם המתגעגע וכל המשפחה פורסת בשלומכם.
שמואל